SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9	SEPTEMBER 1952	101. årg.

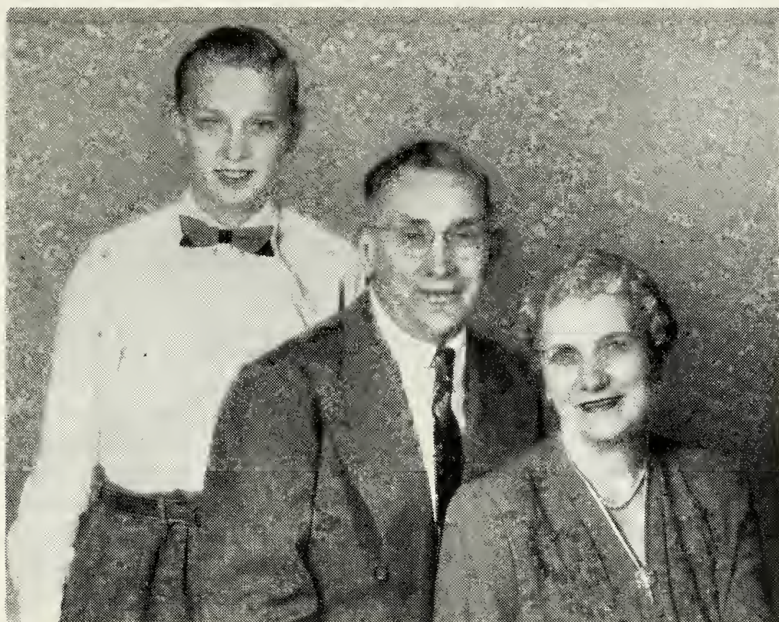

Den nye missionspræsident for den danske mission, præsident Mark Junius Sørensen med sin hustru, søster Mary G. Sørensen, og deres søn, David.

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 SEPTEMBER 1952 101. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 8,50 kr. i Danmark og 1,75 $ i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Mark Junius Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

KLOSTERTRYKKERIET A/S

Fra missionens præsidentskab.

„Dømmer ikke, at I ikke skal dømmes“.

Dette råd, som blev givet for to tusind år siden af Herren, er lige så bindende i dag, som det var den gang.

Der er sagt til os, at vi ikke skal dømme, ikke finde fejl, ikke være kritiske. Gentagne gange og i kraftige vendinger formanede Jesus sine disciple til ikke at holde dom over noget menneske. Der er intet retfærdigt, dødeligt menneske med alle dets begrænsninger, der er fuldkomment, heller ikke har det kundskab om alle ting; derfor kan dets dom kun blive partisk.

Hvis vi ville leve rigtigt, ville og måtte vi vise tålmodighed overfor andres svagheder og ufuldkommenheder, da vi selv har så mange fejl og svagheder, som andre må tåle. Vi venter altfor ofte, at andre skal være fuldkomne, medens vi ikke lægger mærke til vore egne ufuldkommenheder, som ofte er større og mere anstødelige end dem, vi ser hos andre. Jesus forstod dette, da han sagde: „Hvorfor ser du skæven i din broders øje, men bjælken i dit eget øje bliver du ikke var?“ Kan ord mere tydeligt end disse illustrere, hvorledes vi skal betragte vore egne mangler i sammenligning med andres?

„Dømmer ikke,“ sagde Frelseren, „at I ikke skal dømmes. Thi med den dom I dømmer, skal I dømmes, og med det mål, I måler, skal eder tilmåles.“

Herren lærte os, at vi skal øve kærlighedens ånd overfor alle mennesker, og særlig mod dem, som vi lever og arbejder sammen med. Sympati er et af de fineste tegn på en ædel karakter, medens en vranten, kværulerende natur, der altid finder fejl, er frygtelig, fornærmende og sjælsødelæggede.

Herrens råd til os alle er: „Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug. Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed.“

Missionspræsidentskabet.

FARVEL!

Det er med hjertet fuldt af taknemmelighed, at vi udtrykker vor påskønnelse overfor missionærer, søskende og venner i den danske mission for det privilegium, vi har haft, at arbejde sammen med Dem i de sidste tre år. Vi er taknemmelige for den venlighed og kærlighed, som er vist os, og for den støtte, som De alle har givet os til Herrens værks fremme. Efterhånden som vi har lært Dem at kende, har vi lært at elske Dem og sætte pris på Dem, og vi vil gerne have, at De skal vide, at vi altid vil se tilbage på disse tre år i Danmark med glæde og taknemmelighed over det privilegium, vi har haft.

Vi takker Dem for Deres udmærkede arbejde, for Deres oprigtighed, Deres flid og Deres trofasthed. Vi beder, at Herren vil velsigne Dem, så De altid må forblive trofaste og altid søge at gøre Guds vilje. Søg Herren i bøn, vær ydmyge, tjen Herren trofast og i retfærdighed, og så vil vor Fader i himlens velsignelser følge Dem, thi husk, Herren sagde: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L. & P. 82: 10).

Endnu engang, hjertelig tak for den dejlige tid, vi har haft sammen med Dem her i den danske mission. Farvel og må Gud velsigne Dem og hjælpe Dem i alle Deres retfærdige gerninger.

Præsident Edward H. Sørensen.
Minnie B. Sørensen.
Valeen — Marva — La Verle.

Til missionærer, søskende og venner i den danske mission.

Vi vil gerne gennem „Skandinaviens Stjerne“ bringe Dem alle en hjertelig tak for den strålende velkomst, vi fik, da vi ankom til København med „Stockholm“ den 6. august. Det var en stor overraskelse for os at se de mange missionærer og søskende, der var samlet for at tage imod os, og den opmuntrende velkomstplakat og sangen „Kom Hellige“, som brusede imod os, da vi gik ned ad landgangsbroen, gik os nær til hjertet.

Det er med stor ydmyghed og glæde, vi går ind til vort kald i den danske mission. De fleste søskende og venner er os endnu ukendte, men vi glæder os til at træffe Dem alle og lære Dem personlig at kende, når vi skal rejse ud til distriktskonferencerne, som snart tager deres begyndelse.

„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.“ Det er vor bøn, at vi må kunne gøre vor del til, at den danske mission fortsat må gå fremad og vokse og trives, og at vi alle må stå trofaste i den pagt, vi har sluttet med Herren.

Må Gud velsigne Dem alle.

Præsident Mark Junius Sørensen.
Mary G. Sørensen.

TAK!

Missionærer, søskende og venner vil gerne sige en hjertelig tak til præsident Edward H. Sørensen, søster Minnie B. Sørensen og deres børn for den tid, De har været i den danske mission og for det store arbejde, De har udført her.

Må Herren velsigne Dem på Deres rejse hjem, og må Han altid være med Dem i fremtiden!

Tre guder præsiderer i universets råd.

Der er tre guder, som danner det øverste præsidentskab og præsiderende råd i universet. Det er: Faderen, Sønnen og den Helligånd.

Faderen er et ophøjet, fuldkomment og herliggjort væsen. Han er en personlighed og har et legeme af kød og ben lige så håndgribeligt som menneskets; i virkeligheden er han selv et ophøjet menneske; „i Adams sprog, Hellighedens Menneske er dit navn“. Han er vor Fader i himlen, den bogstavelige Fader til alle menneskers ånder.

Sønnen var den Førstefødte i ånden og den Enbårne i kødet. På grund af retfærdighed og lydighed opnåede han rangen som en Gud allerede i forudtilværelsen og blev, under Faderen, Skaberen af alle ting. Han blev dér udvalgt og forudskikket til at være menneskets Forløser. Han blev født til dødeligheden i tidernes midte som søn af Maria, en legemlig moder, og Søn af Gud, en udødelig Fader. På grund af sin arv havde han magt til at lægge sit liv ned og magt til at tage det op igen. Hans forsonende offer skabte alle menneskers opstandelse og tilbyder alle mennesker evigt liv på betingelse af lydighed mod evangeliets love og ordinancer.

Den Helligånd er en åndelig personlighed, en åndelig person, et væsen, som har et åndeligt legeme, og han kan kun være eet sted ad gangen. Hans mission er at vidne om Faderen og Sonnen og at åbenbare sandheden til retskafne mennesker. Det er ved hans mellemkomst, at menneskene bliver frelst, bliver rene, pletfri, ulastelige.

Sonnen har åbenbaret sig for profeterne, de fordums og de nye: han er denne jords Gud, og alle Faderens gerninger har fundet sted gennem ham. Både Faderen og Sønnen viste sig imidlertid sammen for profeten Joseph Smith. Den Helligånd åbenbarer sig ikke som en person for mennesket. Der har imidlertid været mange tilkendegivelser af den Helligånds magt og indflydelse.

Der er forskel mellem den Helligånd og den Helligånds gave. Den ene er et medlem af guddommen, den anden er retten til bestandigt samkvem med dette medlem af guddommen, grundet på retfærdighed; det vil sige, det er retten, privilegiet og kraften til at blive ledet ved og modtage lys, sandhed og åbenbaring fra den Helligånd, og dette udgør gaven.

Heller ikke må den Helligånd, der sommetider kaldes Herrens Ånd, forveksles med Kristi lys, „hvilket lys kommer frem fra Guds nærhed for at fylde uendeligheden“, og hvilket lys sommetider kaldes Herrens Ånd. Det er ved dette lys, denne ånd, denne indflydelse, som kommer frem fra Guddommens nærhed — og ikke ved den Helligånd — at Gud styrer i universet. „Dette er Kristi lys. Ligesom han også er i solen og den magt, ved hvilken den blev skabt. Ligesom han også er i månen og er månens lys og den magt, ved hvilken den blev skabt; ligesom han også er stjernernes lys og den magt, ved hvilken de blev skabt; og jorden også og magten deraf, ja selve jorden, hvorpå du står.“

Uden et sandt kendskab til Gud er der ingen frelse, Gud er ikke ukendelig, ulegemlig, uforståelig, som den frafaldne kristendoms trosbekendelser siger. Tværtimod står han åbenbaret på denne dag, så mennesket gennem kundskab om ham og om hans Søn — således som de åbenbares til mennesker ved den Helligånd — igen kan få del i det evige liv.

Presiding Bishopric.

Uddrag af ældste Spencer W. Kimballs tale under den halvårlige konference i Salt Lake City, lørdag den 6. oktober 1951.

VISDOMSORDET

Af apostel Spencer W. Kimball.

Jeg hører ofte folk tale om visdomsordet og understrege, at det vil forøge deres leveår, hvis de overholder det nøjagtigt. Jeg tror også, at det er Herrens sundhedslov, og at det vil forlænge vort liv og give os bedre helbred, mens vi lever. Men det er ikke årsagen til, at jeg adlyder loven om visdomsordet, og jeg ønsker endnu en gang at understrege, at visdomsordet er en lov. Fra denne samme talerstol er det blevet erklæret af Guds profeter, at det er en lov, ikke bare et forslag.

Præsident Francis M. Lyman sagde ved general-konferencen i april 1908:

„......Jeg tror, tiden er inde for de sidste dages hellige især at bringe sig i harmoni med denne åbenbaring, visdomsordet, som blev givet i begyndelsen af Profeten Joseph som et visdomsord med løfter, der er meget værdifulde. I begyndelsen blev det ikke givet som en streng befaling. Jeg ved ikke, om Herren tog i betragtning, at vore forfædre og vore fædre havde været så vant til at bruge mange ting, der er forbudt i visdomsordet, at det måtte blive vanskeligt for dem at bringe deres liv i harmoni med disse krav. Så fik vi måske 30 til 40 år med træning og øvelse, førend Herren kundgjorde gennem sin tjener, Profeten Brigham Young, at visdomsordet nu er blevet en befaling fra Herren. Præsident Young lagde megen vægt på

fra denne talerstol, at fra den tid og fremefter var visdomsordet en befaling fra Herren, og det fordres, at alle sidste dages hellige efterlever den".

Herren har sagt, at vi skulle afstå fra brugen af spiritus, tobak, the og kaffe. Jeg er sikker på, at sådan afholdenhed vil forlænge vort liv og forøge vor livskraft. Men jeg er sikker på, at der kommer en dybere værdi fra efterlevelsen af visdomsordet end blot et længere liv, for trods alt må vi jo tilsidst alle dø. Tiden vil komme, da vort legeme og vor ånd er adskilt, og vort legeme vil blive lagt i moder jord for at gennemgå en regelmæssig proces, og skønt vi ønsker at fortsæte vor jordiske tilværelse så længe, vi kan, er jeg overbevist om, at der er større velsignelser end de rent fysiske, der vil komme til os.

Lydighed bringer velsignelser.

Når jeg afstår fra brugen af disse forbudte ting, adlyder jeg min himmelske fader, og hvadenten jeg forstår hensigten med det eller ej, vil jeg stadig modtage velsignelsen. Herren har lovet os alle, som adlyder hans befalinger og lever efter hans principper, at alt, hvad han har, er vort. Efterlevelsen af visdomsordet er en prøve. Måske valgte han som en del af denne prøve ting, der bliver almindeligt brugt, og som det vil kræve karakter, mod og styrke at afstå fra. Det blev givet som et princip og „......afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige, som er eller kan kaldes hellige." (L. & P. 89: 3). Hvis man adlyder visdomsordet på grund af det fysiske, er det måske kun lydighed mod bogstavet. Men hvis man kan gennemgå prøven og vise sig selv, at man vil adlyde Guds befalinger, så er det lydighed mod ånden, og man vil høste rige velsignelser. Der er måske andre ting, der er skadelige for legemet, men da Herren gennem sine profeter specielt har nævnt bestemte ting, så må vi afstå fra brugen af dem. Skulle Herren senere indbefatte i visdomsordet andre ting, som er vanskelige, vil vi også efterleve dem.

Første i Europa.

Tempelgrund sikret i Schweiz.

Meddelelsen om købet af en byggegrund i Bern, Schweiz, til det første europæiske tempel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kom fra præsident David O. McKay tirsdag den 22. juli.

Præsident McKay bragte meddelelsen i Glasgow nogle få timer, før han gik ombord i SAS-flyveren for at vende tilbage til De Forenede Stater.

Kirkens leder, ledsaget af søster McKay og deres søn og svigerdatter, ældste og søster David Lawrence McKay, skulle ankomme til New

York tidlig om onsdagen og om torsdagen begyndte deres jernbanerejse til Salt Lake City, hvortil de ankom lørdag den 26. juli kl. 17,40.

Præsident McKay meddelte i Glasgow, at han havde skaffet byggegrunden til templet i Bern, og at fuldstændige enkeltheder om omkostningerne og planerne for templet vil blive diskuteret senere. „Grunden er blevet sikret i Bern, og yderligere forhandlinger er i gang," sagde han.

Præsident McKay fortalte United Press i Glasgow, at 40.000 af det samlede antal på 1.370.000 medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bor i Europa, og af dette antal bor halvdelen i Schweiz og Tyskland.

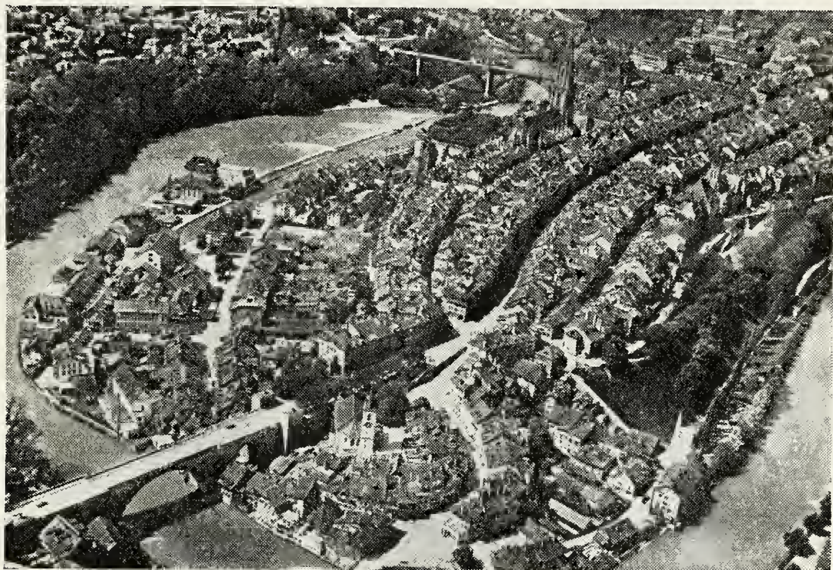

Luftfoto af den gamle del af Bern.

Hovedstaden i Kanton Bern, byen Bern, som ligger på en højtliggende klippe-halvø, der på de tre sider beskylles af floden Aare, har en befolkning på 135.280 mennesker. Byen, som blev grundlagt i 1191, har et stort offentligt bibliotek, som ejer utallige kostbarheder i bøger og manuskripter. Hovednæringsvejene er klædefabrikation og kvægopdræt. I byen findes et klokketårn, hvor timeslagene markeres ved en galende hane og en procession af bjørne.

Han forklarede, at templet skulle tjene hele det europæiske område og ville blive et helligt bygningsværk i Europa, hvor Kirkens ordinancer kunne blive udført for de trofaste.

Da præsident McKay forlod Glasgow lufthavn, afsluttede han et af de enestående kapitler i sin lange karriere som en af Kirkens ledere. Det var en otte-ugers tur til alle Kirkens europæiske missioner. Han udtrykte sin store tilfredshed med Kirkens tilstand i Europa.

Schweiz hørte første gang mormonmissionærer i 1850.

Schweiz blev en af Kirkens missionsmarker i 1850, da ældste Lorenzo Snow af De Tolvs Råd, som var begyndt at åbne en mission i Italien, sendte Thomas B. H. Stenhouse til Schweiz for at åbne en mission der. Han tog med sig nogle skrifter på fransk.

Fra det indre af byen Bern.

Berns gader er for størstedelen lige, brede og velbrolagte, og husene, der næsten alle er forsynede med balkoner, er hovedsagelig bygget af sten. Mange af gaderne er prydet med springvand. Byens regering har fra tidlig tid været demokratisk, men i det 16. århundrede begyndte en tendens mod aristokratisk styre. Invasionen af franskmændene i 1798 væltede det aristokratiske regime. Kampen mellem liberale og konservative i det 19. århundrede resulterede i sejr for de liberale. Regeringen blev gentagne gange fornyet i demokratisk retning, og efter 1870 blev folkestyret udviklet til fuldkommenhed.

I april 1851 meddelte „Millennial Star", at ældste Stenhouse havde døbt nogle medlemmer. Hans arbejde var hovedsagelig knyttet til Genéve og Lausanne, og i 1852 havde han døbt 20 medlemmer.

Mormons Bog på tysk og også på fransk blev brugt og ligeledes tidsskriftet „L'Étoile du Deseret", hvis udgivelse var påbegyndt i Paris i 1851 af ældste John Taylor, som var præsident for den franske mission.

Den 25. december 1853 blev den første konference i Kirken i Schweiz afholdt i Genéve.

Hovedkvarteret for den schweiziske mission var på eet tidspunkt Bern, stedet for det nye projekterede europæiske tempel. Hovedkvarteret for den nuværende schweizisk-østrigske mission er i Basel med Samuel E. Bringhurst som missionspræsident.

Præsident Smith forudsagde tempel i andre lande.

Ved en konference af missionærer og søskende i Bern den 19. august 1906 forudsagde præsident Joseph F. Smith, som den gang var på en rejse rundt i Europa, at „tiden ville komme, da templer til den Allerhøjeste ville blive bygget i de forskellige lande på jorden."

„Der Stern", missionens tidsskrift, udgivet af missionærer i Zürich, Schweiz, citerede, at han havde sagt, at han eller de måske ikke ville opleve at se den dag, men at den med sikkerhed ville komme.

Fra Deseret News.

Den 9. maj bragte „Socialdemokraten" følgende artikel, som vi mener vil have interesse for „Stjernen"s læsere.

Med Holger Fællessanger på besøg i Amerika.

1000 danske er udvandret til Utah siden krigen.

Salt Lake City, i maj.

Et socialistisk samfund lever åbent og legitimt midt på det amerikanske kontinent: Mormonstaten i Utah med hovedstaden Salt Lake City.

Det vil man nu ikke gerne indrømme her i Amerika, hvor ethvert ord, der har som bestanddel: *social* er mere uartigt, end det berømte på tre bogstaver i Bernard Shaws skuespil „Pygmalion". Men ikke desto mindre er det sandt. Man må sige, at „De sidste dages hellige" var heldige, da deres fører *Brigham Young* som leder af den første emigration mod vest i 1847 standsede rejsen her ved Salt-søen, idet han profetisk udtalte: *Her er stedet.* Mormonerne selv siger, at det var Guds førelse. Men et faktum er det, at Utah er den tredje rigeste stat i U. S. A. Den ejer alt af værdi: Olie, kul, kobber, sølv, guld, uranium og er efterhånden et grødefuldt landbrugsland.

Flerkoneriet eksisterer ikke mere.

Flerkoneriet eksisterer ikke mere. Der er ikke grund til at trække på smilebåndet af den grund — forøvrigt ikke overhovedet af nogen grund. Flerkoneriet ophævedes ved forordning af præsident Wilford Woodruff i 1890. Og mormonerne er salige i deres tro, ganske almindelige mennesker — ja, jeg vil endda vove at påstå, at de er *ualmindelige mennesker,* idet de lever helt og fuldt op til deres idealer om næstekærlighed og brodersind; de har, måske nok i nogen grad takket være det guddommelige held, der gjorde deres stat til en af de rigeste, været i stand til at udforme et samfund i dalen ved Salt Lake City, som er noget nær, hvad man forstår ved en *socialistisk stat.*

Arbejdsforholdene er bedre her end i nogen anden stat. Lønningerne også. Man sørger til den yderste konsekvens for alle de medlemmer i samfundet, der af en eller anden grund er kommet i nød. Ingen må falde den amerikanske stat til byrde. Det er en æressag for mormonerne. Der er til dette formål oprettet et såkaldt „velfærdscenter“, der igennem et stort varedepot supplerer gamle, syge, arbejdsløse, enker osv., kort sagt alle, som er i permanent eller forbigående trang, med alt, hvad de behøver for at leve et normalt liv. Det koster intet. Og der foretages ikke store undersøgelser. For i en stat af mormonernes struktur er et ord et ord og en mand en mand. Man kan se det særsyn, at en mor kommer i sin bil og henter sin ugentlige forsyning — en bil er ikke luksus her, men en nodvendighed, også for den mindre velbeslåede. Ja, de får endda tilskud til bilens drift. Alle, der ikke kan hente deres ugentlige kvantum af varer (som de i parantes bemærket selv kan udvælge), får det sendt til døren. Og lad mig tilføje: man kan få alt. Og for en del varers vedkommende forarbejdes de gratis af mormonerne. F. eks. har tusinder af kvinder påtaget sig at sy tøj af enhver art gratis til velfærdscentret. Der findes store systuer, hvor menighedens medlemmer kommer og syr uden betaling så mange timer hver uge, som de kan afse.

Mange danske i mormonstaten.

Dette skal ikke være en historisk gennemgang af mormonstatens opståen og virke. Men jeg synes, at det er berettiget kort at trække linierne op for, hvor vidt man kan nå til virkeliggørelse af et samfund, hvor brodersind og borgersind råder, blot fordi der er rigdom i staten og statens ledere er stærke nok til at leve op til deres idealer. Og der er rigdom nok i mormonstaten. Man har derfor mulighed for at styre den til alles bedste. Og omkring 80 pct. af statens indbyggere tilhører menigheden.

Af disse 80 pct. er bemærkelsesværdigt mange danske. Alene i årene efter krigen er op mod 1000 danske indvandret til Utah. Og det er mit møde med halvandet hundrede af Utahs danske, jeg vil snakke lidt om her.

Sygekassen „De 1000 danske“ og klubben „Apollo“ havde netop den dag, jeg kom til Salt Lake City, indbudt *Holger Fællessanger* til at *synge for*. Jeg havde mødt Holger i San Francisco, og han bad mig komme med. Det fortrod jeg ikke.

Der var 150 mennesker til stede. Og det overraskende var, at hovedparten var unge mennesker, kønne, leende, livlige unge piger og raske unge mænd. Jeg kunne ikke lade være med at sidde og gruble over, at Danmark har råd til at undvære dem. — Og som de kunne synge! — Det var de nye udvandrere, som kendte alle Holgers sange hjemmefra. De sang med, så det gjaldede på alle de kendte numre. Det var en aften, der blev en stor oplevelse, ikke mindst igennem det, der fulgte efter.

Hjemmeaften hos tegner Rich. Gregersen.

Efter mødet samledes nemlig en 30—40 af de danske i tegneren *Rich. Gregersens* hjem. Han er ansat ved dagbladet „Deseret News“ i Salt Lake City. Hvad navnet betyder? Deseret er et ord, som fandtes på de berømte mormonske skriftplader, og det er oversat med sådan noget som „Honning-bi“. Bladet er mormonbevægelsens officielle organ. Her virker Gregersen, som kun har været i staterne i få år, som illustrator og retouchør. Et stort og dejligt hjem har han allerede fået stablet på benene, og det var en fornøjelse at se tre store stuer fyldte med unge og gamle danske. Der serveredes icecream med appelsiner — som bekendt nyder mormonerne intet af stimulerende art, heller ikke øl, the og kaffe.

Nu vil jeg ikke nægte, at Fællessangeren og jeg i et ubevogtet ojeblik hviskede ordet: øl, til hinanden. Nå, men den gik jo ikke. Og så sang Holger for igen. Der var særlig een sang, man onskede at lære og synge videre på, når vi andre var rejst. Det er denne her: „Smil til hinanden — —“. Vi sang den sammen med Holger, og vi sang den til pladen på grammofonen.

To unge danske socialdemokrater.

Blandt gæsterne denne aften var også to unge danske socialdemokrater, som det var mig en stor glæde at hilse på. De hører begge til mormonernes menighed. De var lige så rørte som jeg over mødet. Den ene var guldsmed *Svend Larsen* fra Slagelse, hvor han var med i både ungdoms- og partibevægelsen. Han udvandrede for kun en 2—3 år siden med hustru og tre børn. Arbejder nu som guldsmed i Salt Lake City. Tjener ca. 80 dollars pr. uge. Har to biler, eget hus i et smukt kvarter, fjernsyn, radio og alle andre tekniske bekvemmeligheder, som enhver har i sit køkken og hjem her, bl. a. også den fantastiske vaskemaskine.

Jeg var hjemme at se hans hjem, da vi kom fra sangaftenen. Børnene lå og sov de uskyldiges søvn. — — De vil slet ikke til Danmark, — sagde han. Vi skrev et postkort hjem til H. P. Hansen, Slagelse, og nogle andre fælles venner, og så stak Svend mig en æske: — Den

skal du ha', — sagde han, og vendte ansigtet bort. Den indeholdt et slips med en nål, som han selv havde smedet, bestående af en guld-, en sølv-, en kobber- og en uranium-perle — de fire dyre, ædle metaller, som Utah selv udvinder.

— Jeg var også ved at tude — og det kan man le ad hjemme. Men der er nu noget, man ikke helt er herre over, når man møder danske kammerater ude i det fremmede.

Den anden socialdemokrat, jeg mødte denne aften, var fhv. brandmand og røgdykker i København, *Julius Andersen*. — Hvorfor skrev du ikke, du kom, — sagde han (det gjorde Svend Larsen forøvrigt også) — så kunne du have boet hos mig. Nå, det havde jo sine gode grunde. Jeg kendte jo ingen af de to. — Hvorfor han rejste? — Ja, jeg tilhører jo menigheden, og havde interesse i at komme over og se Utah. Jeg havde en slægtning til den længst afdøde socialdemokratiske folketingsmand F. Samuelsen fra Århus, der udvandrede til Utah 60 år gammel. Hos ham fik jeg arbejde for små fire år siden. Jeg er i den tid nået længere, end jeg ville være nået et helt liv hjemme i Danmark, — siger Julius Andersen stilfærdigt, — og det er ikke for at rakke ned på forholdene hjemme. Jeg savner skam meget *det*, selve København, atmosfæren, og mit arbejde i brandfolkenes organisation. — —

Julius Andersen er i dag i besiddelse af de samme goder som Svend Larsen. Og selv om han ville vende hjem, kunne han ikke — For børnene vil ikke, — ler han, — og så må mutter og jeg jo blive.

Men om to år vil de hjem på ferie i 3—4 måneder, og det vil de blive ved med — med mellemrum — så længe der overhovedet er muligheder, siger han. Det har vi at leve for, og glæder os så til gensynet med familie, venner og kammerater.

— — —

For begge disse unge danskes vedkommende gælder det, at de befinder sig vel i Utah. — Men det er også, fordi vi her genfinder de idealer, vi kæmpede for hjemme, — siger de. Intet sted på jorden mener de, findes et samfund så nær op til de socialistiske idealer, som i Utah.

Og det korte glimt, jeg fik af denne stat, har i hvert fald ikke afkræftet de unge danskes ord. Der hersker liv og glæde blandt danskerne, ikke mindst blandt de unge, jeg mødte den aften i Salt Lake City.

Carl A. Andersen.

Fortsat artikel:

MORMONEN

Af Marcus Bach.

„Hele evangeliet" var mere end blot en talemåde for dem, der tilhørte Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var en guddommelig befaling. Det er derfor, de holder fast ved dogmer, der betragtes som fuldstændig anakronistiske og ulogiske af ortodokse troende. Det er derfor, de var tilfredse med at gøre deres krav om medlemsskab vanskelige at anerkende og upopulære for dem, som havde den traditionelle kristendom som deres arv. Men til dem, som kunne anerkende dem, til dem, som kunne overvinde de nødvendige hindringer med et bestemt: „Jeg tror," til dem syntes der at komme en belønning af ægte fred. Der var kun eet svar. Den gamle mand, som jeg havde truffet i lunden i Palmyra, havde den rigtige tanke: „Religion er en trossag". Ved troens trolddom var mormonerne ved at erobre marken, medens jeg stadig kæmpede med fornuften.

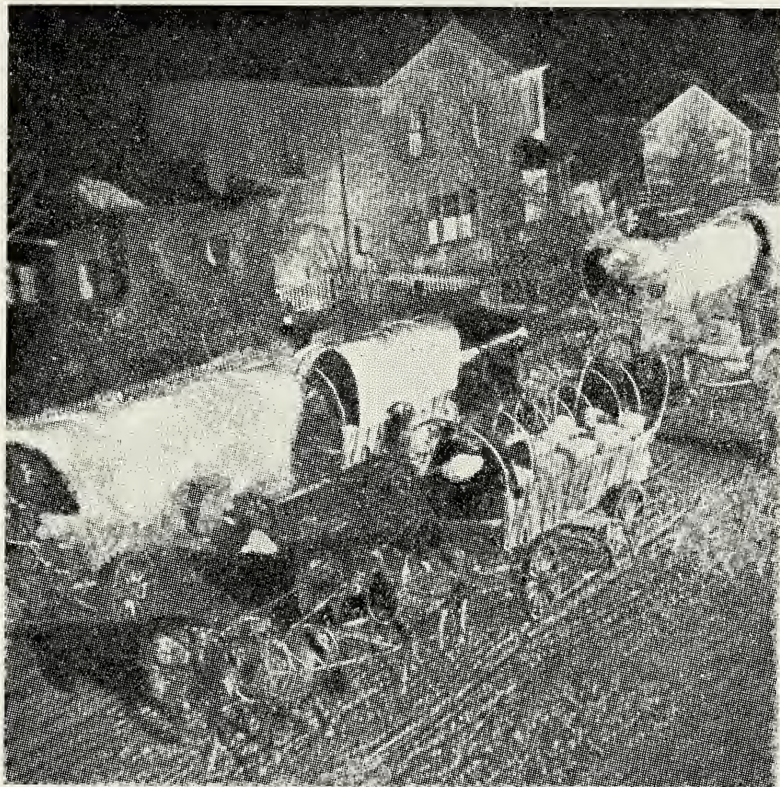

Prærievogne.

Så kom en dag, da jeg skulle komme foran Ted Logan i mit mormon-eventyr; langt foran ham — geografisk. Han blev ved sine bøger — Bibelen, Mormons Bog, Den Kostelige Perle, Lære og Pagter — medens jeg rejste tilbage til Nauvoo for at følge mormonernes vandring til deres forjættede land i nærheden af Den store Saltsø. For hundrede år siden nåede de første af en gruppe på 143 mænd, 3 kvinder og 2 drenge under ledelse af Brigham Young, denne egn den 22. juli 1847. Som et minde om den mest sensationelle pilgrimsfærd i Amerikas historie var nu det samme antal rejsende, alle efterkommere af mormonpionerer, rede til at gøre rejsen endnu en gang, i 72 overdækkede vogne, det originale antal. Blot var vognene denne gang skinnende biler med lærredsoverdel. De første vogne var blevet trukket af okser; disse moderne vogne havde også okser, men de var udskåret af krydsfinér, som var gjort fast til den forreste kofanger.

Med speciel tilladelse sluttede jeg mig til pionererne om morgenen den 15. juli 1947, da de forberedte sig til at forlade Nauvoo. Gruppen var klædt i datidens dragter. Skæggede mænd spillede rollen som de tidlige ledere; Kvinderne forestillede tre mænds: Brigham Youngs, Lorenzo Youngs og H. C. Kimballs hustruer. De lærredsoverdækkede biler blev kørt rundt i en halvcirkel på torvet i Nauvoo, da solen stod op over den hellige jord.

Jeg tænkte på, om de afdøde mormoners ånder svævede over disse det 20. århundreders „prærie-vogne“. Jeg tænkte på, om de holdt et mystisk råd ovenover sceneriet: Joseph Smith og Hyrum, de tidlige vidner om Bogen, martyrerne og de andre trofaste, børnene, der, som Sardius Smith, var døde; og om Moroni og hans fader Mormon også var nærværende et eller andet sted. Allermest spekulerede jeg på den mand, som havde fået profetens kappe på sine skuldre, den polemiske, mangesidede skikkelse, hvis skæbne det blev at lede børnene af et indfødt Israel over fjorten hundrede miles gennem bjerge og ørken og uudforskede grænselande. Vandrede Brigham Youngs ånd i denne lejr og gik omkring blandt mændene, medens de samledes til morgenmad foran de flammende bål?

Filmsapparater forevigede scenen fra filmsvognenes vinduer. Højttalere fortalte historien til en skare tavse tilskuere. „Denne karavane vil følge mormonernes originale pionervej, så vidt det overhovedet er muligt. Den vil ankomme til Salt Lake på selve dagen, den 22. juli, da de første ædle pionerer kom ind i Salt Lake Dalen for nøjagtig hundrede år siden.“

Tilskuerne så i alt dette en dramatisk ekstravagance, en god reklame for De Sidste Dages Helliges Kirke, en kopi af en menneskelig interesse, beregnet på historieskriverne. Den uafmærkede vej, som havde fastholdt den oprindelige fortrop på en vedvarende hasarderet vandring i et hundrede og tyve dage, kunne nu foretages bekvemt på gode landeveje på mindre end en uge. En flyvemaskine kunne fore-

tage den samme strækning i luftlinie på et hundrede og tyve minutter. Der ville være officielle velkomster langs med ruten. Skuespil ville blive opført hver aften. Borgmestre i byer, som engang havde drevet de forhadte Smithske følgesvende ud, ville nu overrække sønnerne af Utah-pionererne nøglerne til deres byer. Musikkorps ville komme os i møde, spillende mormonernes sange, og der hvor de døde mormoner lå begravet i deres navnløse grave, ville afmærkninger blive sat op for at vise, at hvad menneskelige følelser angår, var alt blevet tilgivet. For nationen var det et festoptog på hjul.

Joseph Smith betragter ødelæggelserne efter et overfald på mormonerne i Nauvoo.

Da jeg traf manden, som ledede karavanen, vidste jeg imidlertid, at for ham i det mindste var der en dybere baggrund bagved dette pilgrimstog. For Wendell J. Ashton syntes det rigtigt, at planen skulle have eet hovedformål: en uddybning af troen ved at forene fortidens ofre med de velsignelser, som mormonerne nu nyder. For at genskabe den originale udvandring fra Nauvoo så troværdigt som muligt, var pionererne blevet organiseret efter samme plan som de oprindelige pionerer med kaptajner for hundrede, kaptajner for halvtreds og kaptajner for ti.

Så vidt var det et livagtigt billede, og vor karavane med de 72 vogne havde nogen lighed med de gamle overdækkede vogne, da vi holdt i en rundkreds på den hellige jord. Men der ophørte ligheden. Da de første mormoner flygtede fra Nauvoo i vinteren 1845—46, var deres lidelser store. De bar deres ejendele til flodbredden. Menneskekraft færgede oksespandene og vognene over Mississippi på råt sammentømrede tømmerflåder. I to dage sejlede de frem og tilbage for at bringe deres ladning af hjemløse og fordrevne mennesker over. To dage og så frøs floden til, stærkt og solidt. Således kom Gud mormo-

nerne til hjælp. Det var denne samme Gud, som pionererne genkendte i genskabelsen af mormonernes historie. Når tingene gik godt, var det altid Gud, som fik æren. Når tingene gik galt, var det altid en målestok for troen. Det var mormonernes tro. Det var mormonernes filosofi.

Brigham Young var ligesådan. Hans sindsstemning vekslede med forandringen i den guddommelige støtte. Da han så floden frosset til som ved et mirakel, befalede han folket at falde på deres knæ og give Gud æren. De sang og priste Gud og glædede sig, skønt Nauvoo, den skønne, måtte forlades, og deres tempel stod forladt og ensomt på dens højeste bakke.

„Hvorhen, Broder Young?“ spurgte de. „Hvor skal vi drage hen?“

Manden af stål og med uovervindelig tillid til himlen og til sig selv, svarede: „Hvor Gud vil lede os.“

Vi krydsede Mississippi over Keokuk-broen og modtes af en velkomstkomité. Vor Illinois politieskorte overgav deres pligter til en Iowa landevejs-patrulje. Vor karavane paraderede gennem Main Street. Filmsfotografer filmede de overdækkede vogne med deres pletfrie hvide overtræk og med de udskårne okser seende livagtige ud. Kaptajner havde kobjælder på deres vogne. Oksedriverne svingede med deres bredskyggede hatte til velkomstgrupperne. Mormonernes vandring, i moderne udgave, var begyndt.

For mig betød det fuldforelsen af en tur, som var begyndt i Sharon, Vermont, for længe siden. Den var stadig geografisk, men jeg var sikker på, at den ville føre mig dybere ind i religionen og livet hos dem, der, som Ted Logan, troede, at de fulgte sporene af absolut sandhed.

I syv dage fulgte de camouflerede overdækkede vogne pionerernes rute. I syv dage rejste jeg med dem, og kom stadig nærmere til mormonernes rige, og stadig nærmere til hjertet af det mormonske folk. I enhver oplevelse var *tro* det ord, som hjalp mig til at forstå, hvad der havde understøttet de første mormoner.

De fjorten hundrede miles, hvor jeg ledsagede disse „moderne pionerer“, overbeviste mig om, at Brigham Young skrev sit eget ellevte kapitel i Hebræerbrevet. På grund af tro påtog han sig ledelsen af Kirken, da pilgrimmene slog lejr i Winter Quarters i nærheden af det, der nu er Omaha, Nebraska. På grund af tro forlod han de forjættende og venlige sletter for at vende sit hjerte mod et land, som han aldrig havde set. På grund af tro krydsede han Wyomings sletter og hastede videre mod de frastødende bjerge til en fjern horisont, der var forudset af profeten, seeren og åbenbareren. Han stolede mere på „Den Evige Guds førelse“, som drev ham frem, end han stolede på de råd, han fik af jægere og grænsefolk, som prøvede på at fraråde ham. Profeten selv havde kaldt Brigham Young for „Herrens Løve“.

Tro stod skrevet allevegne langs togets rute. Jeg følte det ved mor-

genbønnen og ved aftengudstjenesterne, som sonnerne af Utah pionererne holdt. De klarlagde det i deres skuespil og i deres historiske beretninger, at Brigham Youngs gruppe blot var fortroppen, spejderne, som var draget ud for at finde Kanans Land.

(Fortsættes).

„Nyt fra hjælpeorganisationerne“

Kvindelig hjælpeforening.

Et budskab fra vor præsidentinde, søster Belle S. Spafford, Salt Lake City, til alle søstre i Kirken.

Kaldet til at tjene i denne forening kommer ikke til en eller to eller nogle få, eller til nogen udvalgt gruppe, men til alle kvinder i Kirken. Medlemsskab i Kvindelig hjælpeforening skulle ikke betragtes som en frivillig sag, men snarere som en pligt. Enhver sidste dages hellig kvinde har, efter sine omstændigheder og talenter, en pligt overfor denne organisations arbejde.

Sommetider fristes kvinderne til at undskylde sig for deres passivitet i foreningen. Sommetider opsætter mødre med små born dagen for deres tilslutning, fordi de foler, at det at slutte sig til foreningen, medens deres børn er små, vil lægge for tungt arbejde på dem og måske få dem til at forsomme deres born. Præsident Lorenzo Snow hentydede til dette i sin tale til sostrene i Saltair den 9. juli 1901, da han sagde: „Nogle vil måske tro, at det arbejde, der er forbundet med medlemsskab i Kvindelig hjælpeforening, vil få de søstre, der tilhorer den, til at forsomme deres huslige pligter. Men det er ikke således. Jeg vil vove at sige, at de bedste hustruer og modre og de dygtigste til at føre hus blandt os er medlemmer af Kvindelig hjælpeforening.“

Gennem årene har tusinder af kvinder, som er begyndt at arbejde i Kvindelig hjælpeforening, da deres born var små, båret oprigtige og taknemmelige vidnesbyrd om den kendsgerning, at deres hjem og deres børn er blevet umådelig velsignet og gavnet gennem deres medlemsskab af Kvindelig hjælpeforening.

Navnet på enhver sidste dages hellig kvinde burde findes i Kvindelig hjælpeforenings medlemsliste, og enhver burde give dette store arbejde så megen stotte, som hun er i stand til.

Ud af dette arbejde for at efterkomme sine pligter overfor denne af Gud inspirerede og af Præstedommet ledede organisation vil der til hende komme en åndelig nåde, en kvindelig ynde, en holdning, en oprigtighed, en karakterens fasthed, en udvikling af hendes talenter og evner, en dygtighed til at styre sit hjem, klogskab til at styre og vejlede sine born, et forstående hjerte og et vidnesbyrd om sand-

heden af det gengivne evangelium, som vil være en dyb og stadig tilfredsstillelse for hende og have en trøstende og styrkende indflydelse hele livet igennem. Således som vi har deltaget i arbejdet, vil vi sikkert deltage i arbejdets sejr og i de evige velsignelser, som Herren vil give sine trofaste døtre.

Belle S. Spafford.

Må alle søstre i den danske mission følge disse ord fra vor øverste præsidentinde.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Aarhus: Lørdag den 18. juli afholdt Kvindelig hjælpeforening i Aarhus en sommerfest for de ældre søskende. Vi samledes i kirkens smukke have kl. 15.30, men da vejret ikke var så strålende, som det kunne ønskes, fortrak vi til kirkebygningen, hvor programmet udførtes under medvirken af følgende ældre søskende: Lauritz Larsen, N. P. Thomassen, Peter Trust, Niels Nielsen, Kirstine Christiansen, Ane Rasmussen og Ane Larsen. Sluttelig opførte missionærerne en lille sketch samt en humoristisk sang.

Kl. 17 blev der serveret middag, bestående af grøntsager, kødrand og is.

Der var forskellige lege, såsom pilekast, hvem-ved-hvad-konkurrence o. lign., og der uddeltes præmier til de dygtigste blandt de ældre.

Middagen var gratis for søskende over 60 år. Der deltog flere

Festen for de ældre søskende i Aarhus 18. juli 1952.

under den alder, men de måtte selvfølgelig bløde med kr. 2.50 for en kuvert.

Der var 41 deltagere i festen.

M. H.

Søndagsskolen.

Igen vi mødes ved Hans bord,
for Jesus, vor Forløser stor,
med tro på Hans forsoningsblod,
som Han for os udgyde lod.

(Nadververs september-oktober).

„En rigdom af ideer styrker interessen."

Fornylig stod en ung mand foran en forsamlig på tre hundrede mennesker, som repræsenterede næsten alle moderne forretningsgrene. Hans tilsynekomst var god, skønt ikke særlig opsigtsvækkende; men da han gik hen til mikrofonen, blev der et øjebliks tavshed. Forsamlingen havde ikke nogen speciel interesse for denne taler, og kun få af dem havde direkte noget at gøre med emnet, som var trykt i programmet. Taleren måtte sige noget med det samme, der kunne holde den svigtende interesse fangen hos hans tilhørere, ellers ville han fuldstændig miste dem.

Han begyndte med en betagende hyldest til sin berømte fader, som var velkendt af alle de tilstedeværende. Det var tilstrækkeligt til at sikre ham nogle få øjeblikkes gunstig opmærksomhed. Nu måtte han forfølge heldet straks, ellers ville hans tale kun blive endnu „en tale".

Han kastede sig straks over sit emne, idet han kom med nogle få slående bemærkninger, som fik hele forsamlingen til at blive klar over, at emnet var af stor vigtighed for alle. Derefter kom han med et solidt grundlag for sit emne, og så opbyggede han hurtigt, men klart, skelettet, murene, tilbehøret og afpudsningen. På en halv time var hele talens struktur fuldendt. I den tid forlod ingen salen; ingen sov; alle lyttede intenst til hvert ord. Taleren standsede aldrig for at søge efter ord eller samle sine tanker. Han talte flydende, let, direkte til sine tilhørere. Han havde nogle få notater, men brugte dem ikke. Kendsgerninger, skikkelser, sammenligninger, billeder — alt blev brugt flydende, let, uden hast og med nøjagtig den rigtige taleteknik.

Hvad var hemmeligheden ved hans forbavsende sukces? Der var mange ting; men hovedårsagen var den kendsgerning, at han vidste nøjagtig, hvad han ønskede at sige. Han kendte hensigten med sin tale, han kendte sine tilhørere; men fremfor alt, han havde til sin rådighed et væld af materiale. Det var klart for hans tilhørere, at han kun fremførte en lille del af, hvad han virkelig vidste om sit

emne. Han var i stand til at tage alt det materiale, han havde brug for, og han brugte kun det, som mest virkningsfuldt ville nå forsamlingen.

„En rigdom af ideer“ er en af de største faktorer til at frembringe en fremragende taler eller lærer. De, som kun har få ideer, kan ikke undervise på en virkningsfuld måde, ligegyldigt hvor interessant eller tiltrækkende deres personlighed end er. Sådanne lærere kan måske holde deres tilhørere i ånde, så længe de står foran dem; men når de er borte, har eleverne intet „at huske dem for“. De er kun blevet underholdt. Nogle lærere tager et ringe forråd af ideer, og spiller på følelserne i så høj grad, at de, der ikke tænker sig om, går bort, idet de siger: „Var det ikke vidunderligt?“ Men hvis de bliver spurgt om, hvad lektien handlede om, vil de højst sandsynligt se forvirrede ud og sige: „Det husker jeg ikke.“

Men lad en lærer stå foran sin klasse, fyldt med sit emne, med kendsgerninger og fortællinger, citater og billeder, og hans lektier vil leve længe i elevernes erindring og liv.

En student sagde: „Jeg bryder mig ikke om en lærer, der altid synes at bevæge sig i selve yderkanten af, hvad han ved. Han er ligesom en, der kører på en smal vej, altid i fare for at køre ved siden af.“

Lærere, vort første skridt til at få held med vore lektier er at samle „en rigdom af ideer“, og være tilstrækkeligt forberedt til at kunne fremføre lektion på en sådan måde, at eleverne længe vil huske, hvad der blev sagt.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary.

„Respekt for og tillid til børnene“.

Vi tror, at ethvert barn har værdi i Guds ojne. Vi ved, at det også må have værdi i menneskets ojne.

Vi anerkender dem, fordi de behover os, og vi ved, at andre anerkender dette. Hvert barn er af vigtighed, skønt de alle er forskellige. Hvert barn udvikler sig på forskellig måde, men for ham er det godt. Vi må forstå dette og respektere hvert barn for det, det er, og så hjælpe det frem mod det, som det kan blive til. At have respekt for bornene betyder, at vi anerkender dem, som de er, og derfra begynder at udvikle de gode egenskaber og fjerne de dårlige. At respektere dem betyder også at have villighed til at være tålmodige under opvæksten, at anerkende ideer, der er modsat ens egne, og at soge styrke og skønhed i deres karakter. For at kunne udvikle respekt og tillid er det nodvendigt for hver lærer at være bedre forberedt, at kunne variere lektierne for at kunne imødekomme individuelle krav, at søge efter kendsgerningerne i hvert tilfælde, og have større kendskab til hvert barn.

Mary var en lille ulykkelig, usikker pige, som levede i et plejehjem

hos nogle meget gode mennesker. Mere end noget andet i verden trængte hun til kærlighed, opmærksomhed og en følelse af tro på sig selv. En dag savnedes en dollar fra lærerindens pung, og ingen kendte noget til det. Så foreslog lærerinden en leg: hvert barn skulle hviske noget til hende, og hun ville til gengæld hviske noget. Hun fortalte børnene, at hendes tro på dem gjorde hende vis på, at det barn, som havde taget pengene, ville sige det til hende.

En efter en hviskede de til hende, f. eks. „Jeg elsker Dem“, og „Jeg kan bedst lide Deres klasse“, og lærerinden hviskede tilbage, medens hun omfavnede hvert af børnene. Da Marys tur kom, hviskede hun: „Jeg tog den, jeg vil give den tilbage efter timen.“ Lærerinden omfavnede hende, som hun havde gjort med de øvrige, og hviskede til hende: „Jeg er stolt af dig.“

Mary høstede den belønning at tage en god beslutning og få lykke og sikkerhed gennem en lærerindes tillid.

En lærerinde blev engang bedt om at tale om emnet „Børns fornødenheder og hvorledes Primary-programmet kan imødekomme disse fornødenheder“. Hun bad sin Blue-Bird klasse hjælpe med til at planlægge talen. Hun fik følgende forslag: „Jeg beder Dem sige til lærerinderne, at børn bryder sig ikke om at blive herset med, men ønsker selv at tage bestemmelserne.“ „Jeg synes, disse lærerinder skulle vide, at vi holder af de lærerinder, der elsker os og lader os vide, at de gør det.“ „Vi holder af lærerinder, der har tillid til os.“ „Vi holder af lærerinder, som hjælper os, når vi ikke kan klare os.“

Ud fra disse forslag og mange andre planlagde lærerinden sin tale. Den næste uge diskuterede hun den med dem og fik deres godkendelse af det, hun havde skrevet. Ved slutningen af klassen kom Sylvia hen til hende og sagde: „Mrs. White, er De bange for at tale til de andre Primary-lærerinder på næste fredag? Det behøver De ikke være, for jeg har hver dag bedt vor himmelske Fader om at hjælpe Dem med at gøre det godt. Og i hvert fald, hvis Han ikke vil høre efter mine bønner, vil Han lytte til de andre, for den dag. De skal tale, vil hver eneste i klassen bede vor himmelske Fader om at hjælpe Dem, så det skal gå godt.“

Af en sådan oplevelse kommer tillid. Hav mere tillid til børnene og giv dem lejlighed til at udtrykke deres følelser.

Primary hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Når de enkelte ordinancer i evangeliet — såvidt det angår denne jord — er bleven udført for døde, da kan de dømmes på menneskers vis i kødet, og de kan da modtage de velsignelser, som tilfalder de lydige, der underkaster sig loven.

„— dømmes på menneskers vis i kødet!“

Det er jo i realiteten dette, hele livet her på jorden går ud på. Igennem dommen skal vi modtage enten godkendelsen eller fordømmelsen af vort jordevirke.

Hvilke perspektiver er ikke dermed åbnet for vore hensovede, som ikke har annammet evangeliet her i livet.

Nu kan også de blive dømt på menneskers vis i kødet og få deres velsignelser for deres gode gerninger.

Men — vel at mærke — kun når du og jeg opfylder vore forpligtelser mod dem ved at gøre det forberedende arbejde til deres frelse.

Husk på det og søg Genealogisk Forening og lad os sammen påbegynde dette arbejde.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Ruth Christiansen.

Vi vil gerne ønske den eneste „Æresbi" i den danske mission i år til lykke. Ruth Christiansen, som er bikubepige i Aarhus gren, har fuldført alle de krav, der er nødvendige for enhver ung pige, som stræber efter det mål at blive æresbi. Vi vil gerne opmuntre enhver ung bikubepige til at arbejde på det samme mål, og vi håber, at Ruth må fortsætte med sit fremragende arbejde og sin aktivitet i Kirken. —

Ungdomsforeningen vil gerne gøre et fremstød for at skaffe flere abonnenter til „Skandinaviens Stjerne", og som et led i kravene til Master M-mænd og Guld-Gleanerpiger er der derfor blevet indført, at de pågældende skal lede abonnementstegningen til „Stjernen" i mindst et år.

Vi vil derfor indtrængede opfordre hver G. U. F. til at indsætte en leder (eller en assisterende leder i de grene, hvor der i forvejen findes en leder) af abonnementstegningen til „Stjernen". Lederen skal indsættes ligesom de øvrige funktionærer i G. U. F., og hans (eller hendes) opgave er altså at skaffe så mange nye abonnenter på "Stjernen" som muligt, og samtidig at tage imod og kvittere for indbetailng af abonnementsbeløb fra gamle abonnenter og på anden måde være disse behjælpelig.

Vi håber på denne måde at skaffe mange nye abonnenter.

Vi sender de bedste hilsener til Dem alle og håber på godt samarbejde i Ungdomsforeningens arbejde.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Kredslærernes budskab.

Trettende trosartikel (fortsat).

Vi tror vi bør være ...... velgørende ...... og gøre godt mod alle.....

På det jævne, på det jævne,
ikke i det himmelblå,
der har livet sat dig stævne,
der skal du din prøve stå .....

siger digteren Kaalund, og det er rigtigt. — I vort daglige liv, i vore jævne forhold og i vort samvær med de få, som vi kender og færdes iblandt, skal det vise sig, om vi kan stå vor prøve.

Den standard, vi sammenlignes med og bedømmes efter, er denne: du skal elske din næste som dig selv. — Den kærlighed, vi skal have til vore medmennesker, skal give sig praktiske udslag. Vi skal hjælpe, hvor vi kan, hjælpe dem, som er i nød, dem som er fattige, dem som sørger, de gamle, de svage o. s. v.

Fastedagens midler er een ting, hvorved vi kan hjælpe dem, som trænger, den Kvindelige hjælpeforening og velfærdsorganisationen er andre institutioner til at fremme velgørenhedsarbejdet. — Kirken har organisationerne, den venter kun din og min medvirken.

Læs artiklen om Faste og Fastedagen i Skandinaviens Stjerne nr. 8 for august måned 1952 og: Eph. 4: 25—32, Jac. 2: 14—16, 1. Joh. 3: 17, Math. 5: 7, 42—44, Math. 6: 1—3, Lære og Pagter 42: 30—31, Lære og Pagter 56: 16, Lære og Pagter 104: 18.

Ejnar Nielsen.

Fra missionsmarken

Slagelse gren på Frederiksborg Slot.

Slagelse: 2. pinsedag var Slagelse gren på udflugt. Vi havde en udmærket tur til Frederiksborg Slot, hvor vi tilbragte en god tid med at gå gennem slottet. Derfra gik turen så til Københavns Zoo, som især blev påskønnet af børnene. Derfra kørte vi til lufthavnen, og vi nåede også at komme en tur i Tivoli. Vi var ialt 20 deltagere i turen.

G. A.

Odense: Torsdag den 24. juli besøgte missionspræsident Edward H. Sørensen og søster Minnie B. Sørensen Odense gren for at tage afsked. Ungdomsforeningen havde lavet et program for aftenen med en række taler, som belyste det store og velsignelsesrige arbejde, præsident Sørensen og søster Sørensen har lagt i den danske mission, og særlig blev fremhævet, hvad det har betydet for Odense gren og dens vækst. Sluttelig hørte forsamlingen fra søster Sørensen og fra præsident Sørensen, der begge takkede for den tid, der var gået.

Aftenen havde et smukt forløb, og samfølelsen prægede den gode ånd, der var til stede.

— — —

Møde i Odense den 24. juli 1952.

Odense grens velfærdshave er beplantet med bønner, der nu skal plukkes for at bringes til Odense Konservesfabrik, med hvem der er sluttet kontrakt. Billedet viser arbejdet med plukningen; et stort

arbejde forestår, men præstedømmet og Kvindelig hjælpeforening vil arbejde hånd i hånd, så et tilfredsstillende resultat opnås.

H. R.

Odense grens velfærdshave.

DÅB

SLAGELSE:

15. juni:

Alfred Marinus Pedersen, døbt af ældste Howard E. Otteson, håndspålæggelse af ældste Ludvig D. Olsen.

Ingeborg Marie Christiansen Pedersen, døbt af ældste Ludvig D. Olsen, håndspålæggelse af ældste Howard E. Otteson.

AARHUS:

5. juli:

Svend Aage Staking, døbt af ældste David Haldeman, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

Annelise Johanne Støjfer Staking, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af ældste David Haldeman.

Ella Thomsen Møller, døbt af ældste Milton H. Larsen, håndspålæggelse af samme.

Kaj Aage Gram, døbt af ældste Clyde J. Cooley, håndspålæggelse af ældste Stant S. Johnson.

Asta Henningsen Gram, døbt af ældste Clyde J. Cooley, håndspålæggelse af ældste Stant S. Johnson.

Bjarne Gram, døbt af ældste Clyde J. Cooley, håndspålæggelse af ældste Stant S. Johnson.

Ilsa Gram, døbt af ældste Clyde J. Cooley, håndspålæggelse af Stant S. Johnson.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Aarhus: 6. juli: Svend Aage Staking og Annelise Johanne Støjfer Stakings datter, Vivi Staking, velsignet af ældste David Haldeman.

Ordinationer:

Aalborg: 29. juni: Mogens Christensen ordineret til diakon af præst Anton Falden.

Frederikshavn: 4. juli: Jens Marinus Kristensen ordineret til præst af ældste William M. Hansen.

Dødsfald i Vejle.

Tirsdag den 17. juni afgik broder Peter Gregorius Rasmussen ved døden. Han var født den 26. august 1873, og blev døbt den 21. juni 1907. Den 18. november 1945 blev han ordineret til ældste. Broder Rasmussen var en hæderlig mand, der levede sin religion på en stille måde. Her i Vejle har han udført et stort arbejde, han var en tid forstander for søndagsskolen, og han var som en fader for Vejle gren og gav os gode råd, når vi trængte til det. Vi vil gerne takke broder Rasmussen for det gode venskab, der var mellem ham og os.

Æret være broder Rasmussens minde.

J. N. R.

Missionærforflyttelser:

8. juli: Jerry L. Jørgensen fra Frederikshavn til København.
10. juli: Francille B. Hansen fra København til Odense.
Nola B. Johnston fra Aalborg til Købehavn.
Alice Fay Rasmussen fra Odense til Aarhus.
Marilyn Wills fra Aarhus til Aalborg.
1. august: Phyllis Aagaard fra Aarhus til Aalborg.
Francille B. Hansen fra Odense til København.
Lael Dean Nielsen fra Odense til Aarhus.
Ellen S. O'Brien fra Aalborg til København.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

15. juli: Theodore Skabelund efter sidst at have arbejdet i Aarhus.
Allen R. Mickelsen efter sidst at have arbejdet i Aarhus.
Milton H. Larsen efter sidst at have arbejdet i Aarhus.
10. august: Vilda H. Johnson efter sidst at have arbejdet i København.
Valeen Sørensen efter sidst at have arbejdet i København.
Marva Sørensen efter sidst at have arbejdet i København.
13. august: Darrell W. Bickmore efter sidst at have arbejdet i Herning.
Vincent A. Birch efter sidst at have arbejdet i København.
David D. Haldeman efter sidst at have arbejdet i Aarhus.